

NECH ŽIJE
RODINA!

Ach, tá láska!

Podľa námetu Émilie Beaumont
napísala Christine Sagnier
ilustrovala Caroline Hesnard

VERBARIUM

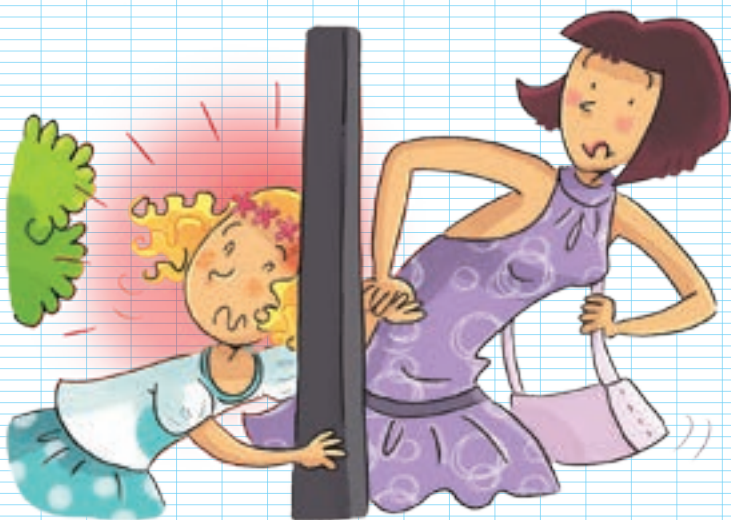

„Vyzeráš ako naozajstná princezná!“ vzdychol kaderník, keď ma otočil k zrkadlu, aby som aj ja mohla obdivovať svoj nový účes. Vpredu, vzadu, aj na boku - všade som mala samé kudrčky. Bolo to nádherné. A to som si ešte ani neobliekla družičkovské šaty, ktoré mi na mieru ušila sestra môjho nevlastného otca Pierra. Karolína pracuje v divadle ako kostýmová návrhárka. To sa vždy hodí. A keďže jej mladšia sestra Diana sa vydáva, vytvorila šaty pre nás obe. Čo najopatrnejšie som zostúpila z kresla. Krk som mala poriadne stuhnutý, ale najdôležitejšie bolo, aby sa mi nezničili moje kudrlinky.

To by som neprežila.

Zaplatili sme a vyšli von. Museli sme sa poponáhľat - obrad sa mal začať hneď po obede a nás čakal kus cesty. Mama ma chytila za ruku a vystrelila vpred ako blesk. Ja som drobčila popri nej, s očami prilepenými na výklady obchodov. Pozorovala som v nich svoj odraz, najmä moje

vlniace sa kučierky, keď vtom: Tresk! Nabúrara som do pouličného stĺpu a zrazu som videla aj hviezdičky. Mama zastala a zhrozila sa:

„Si v poriadku?“

To ťažko - ved' mi narastie hrča, obrovská ako melón.

„Veľmi ťa to bolí, Lolinka?“

Potriasla som hlavou a nahmatala si prstami čelo.

„Ja... ja budem škaredá...“

„Neboj, ranku ti prepudrujem a nič nebude vidno.“

6 Doma som hneď utekala k zrkadlu. Och, nie!

Pripomínala som hrbatú prišeru - akurát, že hrb som mala rovno na tvári. Mama ku mne podišla s nejakou tubou.

„Trochu krycieho krému a zamaskujeme to...“

To sotva. O hodinu sme aj s bratom sedeli pri sendviči v kuchyni a Tom si zo mňa uťahoval.

„Bojovať proti pouličnému stĺpu sa vôbec neoplatí.“

„Nechaj ju,“ okríkla ho mama, keď šla okolo kuchyne aj s Ellou na rukách.

Tom ohromene pozrel na jej veľký výstrih.

„V tomto pôjdeš von?“

„Niečo sa ti nezdá?“

„Nie, nie... ja len, že už nemáš tridsať...“

„Vďaka za kompliment,“ odvetila sucho. Pierre sa so smiechom zapojil do rozhovoru.

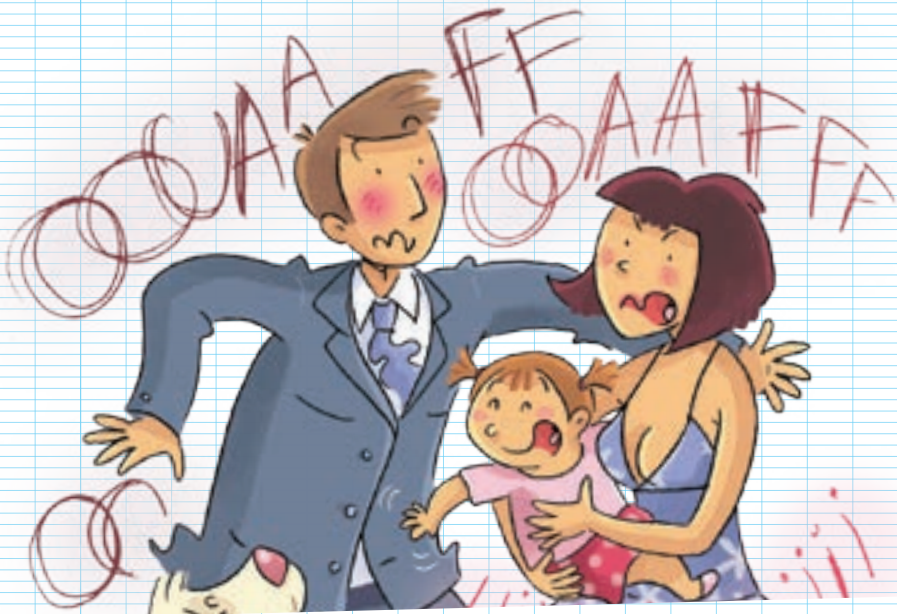
„Tom, myslím, že by si sa mal naučiť, ako sa hovorí so ženami.“

„To nie je žena, ale moja mama,“ odšomral.

Chúďa mama. Pierre ju objal okolo pliec, aby ju utešil. Lenže zabudol, že Krokетка žiarli viac ako Tom. A ako vždy, keď sa tí dvaja bozkávajú, na nich okamžite vyskočí.

Nuž, v tomto som trochu ako ona - tiež mi vadí, keď Pierre dáva mame pusku. Už to nie je také, ako keď ju dostávala od ocka. Radšej som odvrátila zrak a zapchala si uši. Krokетка štekala ako šialená, čo zas rozrušilo Ellu, ktorá začala vykrikovať od radosti. Mama sa ju snažila upokojiť a popritom hrešila Kroketku. O pol hodinu už všade vládlo ticho, a my sme konečne vyrazili na svadbu. Cestovanie ma normálne vždy uspáva. Teraz som si však

nemohla dovoliť o nič oprieť hlavu. Ved' by mi spľasli všetky brčky, no ďakujem pekne! Lenže všetci zadriemali - okrem mňa a Pierra, ktorý šoféroval. Oči ma neprijemne štípali a Krokетка mi chrápala rovno za chrbtom. Keď sme dorazili do cieľa, mala som pocit, že moje viečka vážia aspoň dvesto ton. Ale netrvalo to dlho - pred bránou už čakali Pierrovi rodičia, Matilda a Leonard. Len čo otvorili dvere na mojej strane, do auta akoby vtrhol uragán.

Kroketka dokonca aj zabudla zaštekat'. Matilda rozprávala príliš rýchlo a nahlas. Mama sa hneď prebrala a od ľaku až nadskočila na sedadle, a Tom a Ella naraz vytreštili oči.

„Až teraz idete?!“ zhúkla Matilda. „Karolína na vás čaká už celú večnosť...“

Blá-blá-blá, blá-blá-blá.

Pierre bezstarostne vystúpil z auta.

„Ahoj, mami. Ahoj, oci. Ako sa máte?“

„Ako sa máme?“ zanariekal Leonard. „Pozri sa na tvoju matku!“

